

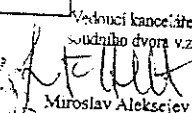

C-242/13-19

Referenční číslo podání	:	DC16203
Číslo souboru	:	1
Autor podání	:	Liam Christie (R192874)
Datum podání	:	08/08/2013

Upsáno do rejstříku podání
Soudního dvora pod číslem 9756/61
v Lucemburku dne

14 -08- 2013

Vedoucí kanceláře
Soudního dvora v.z.
Podáno dne: 08/08/13
Miroslav Aleksejev
Paris

IN THE COURT OF JUSTICE OF THE EUROPEAN UNION

CASE C-212/13

RYNEŠ

WRITTEN OBSERVATIONS OF THE UNITED KINGDOM

The United Kingdom is represented by Liam Christie of the Cabinet Office European Law Division, Treasury Solicitor's Department, acting as Agent, and by Josh Holmes, Barrister.

Submitted by:

Liam Christie
Agent for the United Kingdom
Cabinet Office European Law Division
Treasury Solicitor's Department
Room 3/02
1 Horse Guards Road
London
SW1A 2HQ

Josh Holmes
Barrister

Service may also be made by e-curia, fax or email:

Fax: ++44 20 7276 0184

Email: liam.christie@cabinet-office.gsi.gov.uk

08 August 2013

A. INTRODUCTION

- 1 Pursuant to Article 23 of the Protocol on the Statute of the Court of Justice of the European Union, the United Kingdom submits these written observations to the Court. The case arises out of a reference for preliminary ruling under Article 267 of the Treaty of the Functioning of the European Union ("TFEU") by the Nejvyšší správní soud (Supreme Administrative Court) of the Czech Republic (the "Referring Court").
2. The national proceedings concern the lawfulness of a decision by the Czech Office for Personal Data Protection (the "Office") finding the Applicant, Mr. Rynes, to have infringed the national law implementing Directive 95/46/EC of the European Parliament and of the Council of 24 October 1995 on the protection of individuals with regard to the processing of personal data and on the free movement of such data (the "Directive").
3. Mr. Rynes' installed a video camera at his family's home following attacks on himself, his family and his property, in order to record footage of the entrance and the street outside. By this means, when the window of Mr. Rynes' home was smashed it was possible to identify two suspects. One of them, however, objected that the video recording was subject to, and incompatible with, the national law implementing the Directive. The Office agreed and imposed a fine on Mr. Rynes.
4. In order to determine the lawfulness of the Office's decision, the Referring Court considers it necessary to determine whether the Directive is in fact applicable to conduct of the kind at issue; namely, monitoring of public space by the owner of a family home for the purposes of protection against criminal activity. The Referring Court considers that the Directive may be interpreted so as not to apply to such conduct, by reason of Article 3(2), which excludes *'the processing of personal data... by a natural person in the course of a purely personal or household activity'*

5. However, the Referring Court considers that the matter is not free from doubt, and notes that some Member States have taken a different approach on the issue. It is therefore satisfied that a decision of the Court of Justice is necessary to enable it to give judgment, and has accordingly decided to stay the national proceedings before it and to refer the following question for preliminary ruling:-

'Can the operation of a camera system installed on a family home for the purposes of the protection of the property, health and life of the owners of the home be classified as the processing of personal data 'by a natural person in the course of a purely personal or household activity' within the meaning of [the Directive] even though such a system monitors also a public space?'

6. The United Kingdom considers that in essence the Referring Court wishes to know whether the monitoring of public space by the owner of a family home for the purposes of protection against criminal activity falls within the scope of the Directive. For the reasons set out below, the United Kingdom submits that this question should be answered in the negative.

B. LEGAL FRAMEWORK

7. The Directive was adopted pursuant to Article 100a of the Treaty Establishing the European Community (now Article 114 TFEU) which permitted the adoption of measures for the approximation of the provisions laid down by law, regulation or administrative action in Member States which have as their object the establishment and functioning of the internal market.
8. In harmonising the level of protection, the EU legislature had regard to the need to safeguard the fundamental rights of individuals (third recital) and in particular *"the right to privacy, which is recognised both in Article 8 of the European Convention for the Protection of Human Rights and Fundamental Freedoms and in the general principles of Community law"* (tenth recital).
9. As regards the sphere of application of the Directive, the twelfth recital explains that the principles of the Directive do not apply to processing which is outside the scope of EU law or which is *"carried out by a natural person in the*

exercise of activities which are exclusively personal or domestic, such as correspondence and the holding of records of addresses..."

10. In the body of the Directive, Article 3(2) accordingly excludes the application of the Directive to data processing "*in the course of an activity which falls outside the scope of Community law*" (first indent); and to processing "*by a natural person in the course of a purely personal or household activity*" (second indent).

C. ANALYSIS

11. The United Kingdom submits that steps taken by a householder to protect a family home against crime constitute household activity within the meaning of Article 3(2) of the Directive. Making sure that a home is properly secure and protected against crime is, self-evidently and in common experience, a key aspect in the running of any household.
12. As recognised in the tenth recital in the preamble of the Directive, the protections contained in the Directive seek to safeguard the right to private and family life enshrined in Article 8 of the European Convention on Human Rights.
13. The household exception seeks in turn to ensure that the Directive itself does not encroach inappropriately on private and family life, thereby undermining the fundamental right which underpins it. It prevents household activities from becoming subject to onerous, intrusive and impracticable obligations, including: -
 - a. The obligation to fulfil an appropriate condition under Articles 7 and 8 of the Directive, such as obtaining the consent of the data subject;
 - b. The obligation pursuant to Article 10 of the Directive to inform the data subject of the identity of the data controller; and

- c. The obligation to notify the relevant supervisory authority of the data processing operations pursuant to Article 18 of the Directive.
14. It follows that in construing the meaning of household activity, it is appropriate to have regard to the scope of private and family life as understood in the case law of the European Court of Human Rights. That case law confirms that the physical integrity of the home is an essential part of the right to respect for private and family life and that damage to property is a particularly grave and unjustified interference with that right; see for example case *Selcuk and Asker v Turkey* (1998) 26 EHRR 377.
 15. Consequently, the household exception should be interpreted as applying to conduct of the kind at issue in the national proceedings, namely the monitoring of public space adjacent to a family home by the owner of the home for the purposes of protecting the household and its members against criminal activity.
 16. In the United Kingdom's submission, that conclusion is unaffected either (i) by the fact that the data may have been collected with a view to providing it to law enforcement authorities for the purposes of detecting crime or (ii) by the fact that the data was collected in a public space adjacent to the home.
 - a. It is clear from the text of Article 3(2) that the second indent of that provision specifies two independent exceptions, one in respect of household activity and one in respect of purely personal activity.
 - b. The notion of household activity need not therefore be confined to personal activity in the sense of activity involving individuals interacting in a private capacity and/or in a private place. On the contrary, household activity may have a public element, involving interactions with persons outside the home (e.g. law enforcement authorities following criminal damage to the home) and may take place in public spaces (e.g. in areas adjacent to the household).

- c. The key question is whether the activity is undertaken by a householder and is sufficiently connected with that person's household life. As already submitted, this is clearly the case in relation to conduct by a householder to protect the physical integrity of the household and its members.
17. If the conduct at issue in the main proceedings were not construed as falling within the household exception, the result would be to intrude excessively on the right to private and family life in exactly the way the household exception is intended to avoid:-
- a. Householders would find themselves impeded in taking modest and proportionate steps to protect their homes by administrative burdens to register as data controllers in respect of those passing by the home, to provide the required details under Article 10 of the Directive (including indicating their identity) and even potentially to obtain consents (as the national authorities appear to have considered necessary in this case; see Order for Reference paragraph 4(i)). Such steps are impracticable and/or inappropriately intrusive in the present context where a householder is seeking to protect the household against the further criminal acts by individuals who have already assaulted household members and damaged the house itself;
 - b. The practical difficulties are underlined by considering hypothetical fact situations which are similar but not identical to those at issue in the national proceedings. Suppose, for example, that Mr Rynes had heard a noise outside his house, and had taken still photographs of the street outside. In such circumstances, if the Directive applied, Mr Rynes would be required to take steps to alert the individuals (the 'data subjects' in this situation) who were involved in damaging his property before photographing them (or processing their data') in order to conform to the requirements of Article 10. It is submitted that this application of the Directive would be widely viewed as absurd, and would require the householder to place him or herself in a situation of

potential danger by alerting those involved in the criminal activity to the fact that they were being recorded. However, it is hard to see how such a scenario could be distinguished legally from the present situation; in each case data processing within the meaning of the Directive occurs.

18. For the reasons set out above, the Information Commissioner, who is the supervisory authority in data protection matters in the United Kingdom, has accordingly published guidance (cited by the Referring Court at paragraph 14 of the Order for Reference) in the following terms:

“The use of cameras for limited household purposes is exempt from [national law implementing the Directive]. This applies where an individual uses CCTV to protect their home from burglary, even if the camera overlooks the street or other areas near the home. Images captured for recreational purposes, such as with a mobile phone, digital camera or camcorder, are also exempt.”
19. The Order for Reference indicates that other Member States may have taken a different approach and sought (despite the difficulties outlined above) to apply data protection law to conduct of the kind at issue. In the United Kingdom's submission, it is important to note that the interpretation of the household exception which is here contended for would not preclude other Member States from applying their own data protection laws in a broader fashion so as to impose obligations on householders who monitor public spaces adjacent their homes. As the Court of Justice confirmed in Case C-101/01 *Lindqvist* [2003] ECR I-12971, at paragraph 93 of the judgment, Member States remain free to apply the principles of the Directive to activities (including household activities) which fall outside its scope.
20. Given that, for the reasons set out above, conduct of the kind at issue in the main proceedings clearly constitutes a household activity and therefore falls outside the scope of the Directive by operation of the second indent of Article 3(2) of the Directive, it is unnecessary to consider whether the conduct is in any event not subject to the Directive on the basis that it falls within the first indent of Article 3(2).

D. CONCLUSION

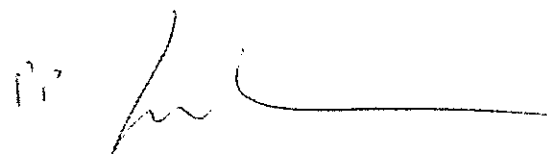
- 21 For the reasons set out above, the United Kingdom respectfully submits that the Court should respond as follows to the question raised by the Referring Court:-

The monitoring of public space adjacent to a family home by the owner of the home for the purposes of protecting the household and its members against criminal activity constitutes household activity within the meaning of the second indent of Article 3(2) of Directive 95/46/EC of the European Parliament and of the Council of 24 October 1995 on the protection of individuals with regard to the processing of personal data and on the free movement of such data.

Submitted by:

Liam Christie
Agent for the United Kingdom

Josh Holmes
Barrister

08 August 2013

Vyjádření Spojeného království

Věc C-212/13*

Písemnost předložená:

Spojeným královstvím

Název věci:

RYNEŠ

Datum doručení:

8. srpna 2013

SOUDNÍMU DVORU EVROPSKÉ UNIE

Písemné vyjádření Spojeného království,

zastoupeného Liamem Christiem, (*omissis*), jakožto zmocněncem, a Joshem Holmesem, barrister.

(omissis)

Úvod

1 Spojené království předkládá na základě článku 23 Protokolu o statutu Soudního dvora Evropské unie Soudnímu dvoru toto písemné vyjádření. Tato věc vychází ze žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce podané na základě článku 267 Smlouvy o fungování Evropské unie (SFEU) Nejvyšším správním soudem České republiky (dále jen „předkládající soud“).

2 Předmětem původního řízení je legalita rozhodnutí českého Úřadu pro ochranu osobních údajů (dále jen „Úřad“), který shledal, že žalobce F. Ryneš porušil vnitrostátní ustanovení provádějící směrnici Evropského parlamentu a Rady 95/46/ES ze dne 24. října 1995 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů (dále jen „směrnice“).

3 Po řadě útoků na svou osobu, rodinu a majetek umístil pan Ryneš na svůj rodinný dům kamerový systém, který měl snímat vstup do domu a venkovní ulici. Díky tomuto kamerovému systému se tak po rozbití okna rodinného domu F. Ryneše podařilo identifikovat dvě podezřelé osoby. Jeden z podezřelých však

* Jednací jazyk: čeština.

namítnul, že nahrávání podléhá vnitrostátnímu právu provádějícímu uvedenou směrnicí a není v souladu s jeho ustanoveními. Úřad tuto námitku přijal a uložil F. Rynešovi pokutu.

4 Předkládající soud má za to, že k ověření legality rozhodnutí Úřadu je nutno určit, zda se směrnice vztahuje na takové jednání, které je předmětem věci v původním řízení, a sice monitorování veřejného prostranství majitelem rodinného domu za účelem ochrany před trestnou činností. Předkládající soud je názoru, že lze směrnicí vykládat tak, že se na takové jednání nevztahuje z důvodu čl. 3 odst. 2, který z její působnosti vylučuje „*zpracování osobních údajů [...] prováděné fyzickou osobou pro výkon výlučně osobních či domácích činností*“.

5 Předkládající soud má nicméně za to, že v projednávané věci i nadále přetrvávají určité pochybnosti, a uvádí, že některé členské státy zaujaly k této otázce odlišný postoj. Předkládající soud se tedy domnívá, že k rozhodnutí sporu je nezbytné rozhodnutí Soudního dvora, a rozhodl se tudíž přerušit před ním probíhající řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

„Lze provozování kamerového systému umístěného na rodinném domě za účelem ochrany majetku, zdraví a života majitelů domu podřadit pod zpracování osobních údajů ‚prováděné fyzickou osobou pro výkon výlučně osobních či domácích činností‘ ve smyslu [směrnice], třebaže takovýto systém zabírá též veřejné prostranství?“

6 Spojené království má za to, že se předkládající soud snaží v podstatě zjistit, zda monitorování veřejného prostranství majitelem rodinného domu za účelem ochrany před trestnou činností spadá do působnosti směrnice. Spojené království zastává z níže uvedených důvodů názor, že na tuto otázku je třeba odpovědět záporně.

B. Právní rámec

7 Směrnice byla přijata na základě článku 100a Smlouvy o založení Evropského společenství (nyní článek 114 SFEU), který dovoľoval přijímat opatření ke sblížení ustanovení právních a správních předpisů členských států, jejichž účelem je vytvoření a fungování vnitřního trhu.

8 V rámci harmonizace úrovně ochrany zohlednilo unijní právo nutnost chránit základní práva jednotlivců (třetí bod odůvodnění), zejména „*právo na soukromí uznané v článku 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod i v obecných zásadách práva Společenství*“ (desátý bod odůvodnění).

9 Dvanáctý bod odůvodnění směrnice uvádí ohledně její působnosti, že se zásady stanovené směrnicí nevztahují na zpracování osobních údajů, která jsou vyloučena z působnosti práva Unie, nebo na zpracování údajů „*fyzickou osobou*“

při výkonu činností, které mají výlučně osobní [nebo domácí] povahu, jako je korespondence nebo vedení adresáře“.

10 Ve vlastním textu směrnice proto čl. 3 odst. 2 vylučuje použití směrnice na zpracování údajů „*prováděné pro výkon činností, které nespádají do oblasti působnosti práva Společenství*“ (první odrážka), jakož i na zpracování údajů „*prováděné fyzickou osobou pro výkon výlučně osobních či domácích činností*“ (druhá odrážka).

C. Analýza

11 Spojené království má za to, že opatření přijatá majitelem rodinného domu za účelem ochrany jeho domu před trestnou činností představují domácí činnost ve smyslu čl. 3 odst. 2 směrnice. Ujištění se, že domov je dostatečně zabezpečen a chráněn před trestnou činností, je zcela zjevně klíčovým prvkem běhu každé domácnosti.

12 Jak to uznává desátý bod odůvodnění směrnice, účelem ochrany obsažené ve směrnici je chránit právo na soukromý a rodinný život zakotvené v článku 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv.

13 Výjimka domácí činnosti má zajistit, aby směrnice nepřiměřeně nezasahovala do soukromého a rodinného života, což by oslabovalo základní právo, na kterém je směrnice založena. Uvedená výjimka brání tomu, aby domácí činnosti podléhaly nákladným, invazivním nebo nesplnitelným povinnostem, zejména:

- a) povinnosti splnit některou z podmínek podle článků 7 a 8 směrnice, jako je získání souhlasu subjektu údajů;
- b) povinnosti podle článku 10 směrnice informovat subjekt údajů o totožnosti správce; a
- c) povinnosti podle článku 18 směrnice oznámit zpracování údajů příslušnému orgánu dozoru.

14 Z toho vyplývá, že při výkladu pojmu domácí činnosti je třeba přihlídnout k působnosti pojmu soukromého a rodinného života, jak jej pojímá judikatura Evropského soudu pro lidská práva. Tato judikatura potvrzuje, že fyzická nedotknutelnost obydlí je podstatným aspektem práva na respektování soukromého a rodinného života a že škody způsobené na majetku představují obzvláště závažný a neodůvodněný zásah do tohoto práva; viz např. věc *Selcuk a Asker v. Turecko* (1998) 26, EHRR 377.

15 Výjimka domácí činnosti by tudíž měla být vykládána tak, že se vztahuje na takové jednání, které je předmětem věci v původním řízení, a sice na

monitorování veřejného prostranství sousedícího s rodinným domem majitelem tohoto domu za účelem ochrany domácnosti a jejích členů před trestnou činností.

16 Podle Spojeného království na tomto závěru nic nemění i) skutečnost, že údaje mohly být shromážděny za účelem jejich předání donucovacím orgánům pro účely odhalování trestné činnosti, ani ii) skutečnost, že údaje byly shromážděny na veřejném prostranství sousedícím s rodinným domem.

a) Ze znění čl. 3 odst. 2 jasně vyplývá, že druhá odrážka tohoto ustanovení stanoví dvě samostatné výjimky, z nichž jedna se týká domácích činností a druhá se týká výlučně osobních činností.

b) Pojem domácí činnosti se tedy nemusí omezovat na osobní činnosti v tom smyslu, že se jedná o činnosti jednotlivců, kteří na sebe vzájemně působí jakožto soukromé osoby nebo na soukromém místě. Naopak domácí činnosti mohou obsahovat veřejný prvek zahrnující zapojení osob nacházejících se mimo domov (např. donucovacích orgánů v případě škody způsobené na obydlí v důsledku trestné činnosti) a může k nim docházet na veřejném prostranství (např. v zónách sousedících s obydlím).

c) Klíčovou otázkou je, zda činnost provádí majitel domu a zda dostatečně souvisí se životem domácnosti tohoto majitele. Jak již bylo uvedeno výše, v případě jednání majitele rodinného domu za účelem ochrany fyzické nedotknutelnosti domácnosti a jejích členů tomu tak jednoznačně je.

17 Pokud by jednání, které je předmětem věci v původním řízení, nebylo vykládáno jako spadající pod výjimku domácí činnosti, vedlo by to k nepřiměřeným zásahům do práva na soukromý a rodinný život, čemuž se výjimka domácí činnosti právě snaží předejít:

a) Majitelům domů by bylo bráněno v zavádění skrovných a přiměřených opatření k ochraně jejich obydlí takovými administrativními překážkami, jako je registrace jakožto správce údajů týkajících se osob procházejících kolem jejich domu, poskytování podrobných údajů vyžadovaných podle článku 10 směrnice (včetně uvedení jejich totožnosti) a též případně získání souhlasu od dotyčných osob [což vnitrostátní orgány podle všeho považovaly v projednávané věci za nutné, viz bod 4 i) předkládacího usnesení]. Takováto opatření nejsou proveditelná nebo jsou nepřiměřeně invazivní v daném kontextu, kde se majitel domu snaží chránit svoji domácnost před dalšími trestnými činy spáchanými osobami, které již napadly členy domácnosti a způsobily škodu na samotném domě;

b) Praktické obtíže jsou ještě výraznější, vezmeme-li v úvahu hypotetické skutkové situace, které jsou podobné, nikoli však totožné se situací, která je předmětem věci v původním řízení. Představme si například situaci, kdy F. Ryneš zaslechl zvuk zvonění a pořídil statické fotografie venkovní ulice. Za takových okolností by byl F. Ryneš v případě, že by se uplatnila směrnice, povinen přijmout nezbytná opatření, aby upozornil osoby („subjekty údajů“ v této situaci), které

působily škodu na jeho majetku, před pořízením jejich fotografií (nebo „zpracováním jejich údajů“), aby tak splnil požadavky stanovené v článku 10. Takovéto použití směrnice by bylo obecně pokládáno za absurdní a nutilo by majitele domu vystavit se potenciálnímu nebezpečí tím, že by pachatele trestných činů upozornil na to, že jsou natáčeni. Lze si však jen stěží představit, jak by se takovýto scénář mohl z právního hlediska lišit od situace ve věci v původním řízení; v obou případech dochází ke zpracování údajů ve smyslu směrnice.

18 Z výše uvedených důvodů komisař pro informace, který je orgánem dozoru na úseku ochrany údajů ve Spojeném království, zveřejnil pokyny (citované předkládajícím soudem v bodě 14 předkládacího usnesení), které zní následovně:

„Používání kamer pro čistě domácí účely je vyloučeno z působnosti [vnitrostátních předpisů provádějících směrnici]. To platí v případě, kdy fyzické osoby používají kamerové systémy CCTV pro ochranu svých domů před loupeží, přestože kamera zabírá ulici nebo jiné zóny nacházející se v blízkosti domu. Záznamy pořízené pro rekreační účely, jako jsou záznamy pořízené prostřednictvím mobilního telefonu, digitálního fotoaparátu nebo videokamery, jsou z působnosti uvedených vnitrostátních předpisů též vyloučeny.“

19 V předkládacím usnesení se uvádí, že některé jiné státy zaujaly k dané otázce odlišný postoj a rozhodly se (navzdory výše popsaným obtížím) uplatňovat na takové jednání, které je předmětem věci v původním řízení, právní předpisy na ochranu osobních údajů. Podle Spojeného království je nutno podotknout, že by výklad výjimky domácí činnosti, který je zde zastáván, nebránil jiným členským státům v uplatňování jejich vlastních předpisů v oblasti ochrany údajů šířeji s tím důsledkem, že by majitelům domů, kteří monitorují veřejné prostranství sousedící s jejich domem, ukládaly určité povinnosti. Jak to potvrdil Soudní dvůr v rozsudku ze dne 6. listopadu 2003, Lindqvist (C-101/01, Recueil, 2003, s. I-12971, bod 93), je na vůli členských států, zda budou uplatňovat zásady vytyčené směrnicí i na činnosti (včetně domácích činností), které nespádají do oblasti její působnosti.

20 Vzhledem k tomu, že jednání, které je předmětem věci v původním řízení, zjevně z výše uvedených důvodů představuje domácí činnost, a tudíž podle druhé odrážky čl. 3 odst. 2 směrnice nespadá do působnosti směrnice, není nutné určit, zda se na toto jednání směrnice každopádně nevztahuje z toho důvodu, že dané jednání spadá pod první odrážku článku 3 odst. 2.

D. Závěr

21 Vzhledem k výše uvedeným důvodům Spojené království navrhuje, aby Soudní dvůr na otázku položenou předkládajícím soudem odpověděl takto:

Monitorování veřejného prostranství sousedícího s rodinným domem majitelem tohoto domu za účelem ochrany domácnosti a jejích členů před trestnou činností představuje domácí činnost ve smyslu druhé odrážky článku 3 odst. 2 směrnice

Evropského parlamentu a Rady 95/46/ES ze dne 24. října 1995 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů.

8. srpna 2013

Liam Christie, zmocněnec Spojeného království

Josh Holmes, barrister.